

نامنوی

ژوی

د کوسبیلانو او تنکیو ځوانانو له پاره

لیکوال:

ډاکټر مهندس حشمت الله اتمر
میاشت - مرغومی / کال - ۱۴۰۲

Ketabton.com

نامنوني ژوي

ليکي پوهه:

سرليک: نامنوني ژوي

ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

ابدپټور:

طراح او ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله و، اتمر ،،

خپرندوی:

چاپشمېر: ۱۰۰

چاپ نېټه: مرغومي مياشت / کال ۱۴۰۲

گرځنده اړيکه: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بي
اخځ بنووني ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

نامنوني ژوي

لړليک

چوپړی

سرليک

- ۱ پڅينتی،
- ۲ بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳ ليکي پوهه:
- ۴ لړليک
- ۵ ننتوزی
- ۷ د يادښتونو له پاره:
- ۸ نامنوني کبلی
- ۳۱ نامنوني سوی
- ۴۵ نامنوني پيشو
- ۶۴ نامنوني کوکری
- ۸۰ نامنوني پيرانگوری
- ۱۰۹ اخځوک
- ۱۱۰ د چاپ شويو کتابونو لېست
- ۱۱۳ د چاپ لاندې کتابونو لېست
- ۱۱۴ د امکان او وخت په صورت کې
- ۱۱۵ څټ پڅينتی

نامنوني ژوي

ننتوزي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاينه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود ماني او کاینات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولي نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه ده.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل چې پنځه داستانونه د کوبښيانو او تنکيو ځوانانو له پاره و ليکم ځکه زما د کتابونو مېنه وال يوازې انجينران نه دي او نه بايد اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې څانگې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چې ليکنې مي توپير و لري او هم به مي مېنه وال ډېر شي.

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بي ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وينو او نه يې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر

نامنوني ژوي

څو مو په وجود کي د غرور نخبه پاتي نه شي او د اسلام د دين له سپېڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

يادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې خپلي غوښتنې او وړانديزونه د دې کتاب د بيا کتنې له پاره زما سره شريکه کړي.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

نامنوني ژوي

.....

د يادښتونو له پاره:

- -۱
- -۲
- -۳
- -۴
- -۵
- -۶
- -۷
- -۸
- -۹
- -۱۰

نامنوني ژوي

نامنوني

کبلی

نامنوني ژوي

افغانان د بنکار سره پیره مینه لري.
دوی د ژویو او الوتونکو بنکار کوي.
په هېواد کې بنکار منع دی.
مراد هم له بنکار سره مینه درلوده؛
یوه ورځ مراد له خپلو ملگرو سره بنکار ته لاړ، او د
بنکار توپک یې هم له ځانه سره واخیست.
هغه پوهېده چې د کرکومي (لومي، تلکي یا دام) په مرسته
بنکار کولای شي.
مراد او ملگرو یې له ځانه سره یوه اندازه خواړه او اوبه
واخیستي او په گډه سره د زرغوني (شني) دښتې خوا ته
روان شوو.
دا دښته د لوړو غرونو څنګ ته موقعیت درلود، د غره
په مینځ کې د سپېڅلو (پاکو) اوبو یوه چینه وه چې ژویو
او الوتونکو به ترې اوبه څښلې.
ځینې وختونه بښپانه هم د اوبو څښلو او خپلو رمو ته د
اوبو ورکولو له پاره کاروي.
دوی د چینې په لور حرکت وکړ.
د مراد ملگرو وپوښتل:
آیا پوهېږئ چې هوسی چیرته راځي؟
هغه ځواب ورکړ:
هو!

نامنوني ژوي

دوی د سهار او ماښام شاوخوا د اوبو څښلو له پاره چيني
ته راځي.
مور بايد چيني ته نږدې شو.
دوی چيني خواته لارل.
درې گړۍ وروسته، دوی چيني ته ورسېدل.
هوا گرمه وه.
دوی ستري او تږي وو.
مراد چيني ته نږدې شو او خپل بوتان يې له پينو نه را و
وېستل او چيني لښتي ته گډ شو.
د چيني اوبه ډېرې سړې وې
هغه خپل ملگري را وبلل او ويې ويل:
راشئ، څومره سړې او پاكي اوبه دي!
د مراد ملگري هم لښتي ته گډ شوو.
دوی د چيني اوبه څخه وڅښل.
وروسته دوی د لښتي څخه و وتل.
دوی خپل څادر د چيني تر څنگ کې اوار(خپور) کړ.
دوی د غرمې ډوډۍ په خپل کوچني څادر کې کيښوده او
په خوړو يې پيل کړ.
وروسته يې څښنه کوزه د چيني اوبو نه ډکه کړه او سړي
اوبه يې وڅښلې.

نامنوني ژوي

دوی د چینی څخه لږ لیرې لارل او د غره په یوه لوره
برخه کې پر ډبره کښیناستل، چیرې چې چینه ښه لیدل
کېده.

دوی چینی ته کتل.

یوه گړۍ تپره شوه

لمر په لوږدو پیل کړ.

په همدې وخت کې یوه هوسی له خپل کبلۍ سره د اوبو
څښلو له پاره چینی ته راغله.

مراد غوښتل چې پر هوسی ډز و کړی، خو ملگرو یې
مخه ونيوله او وېې وپل:

ډز، مه کوه، هغه کبلۍ لري.

گوره!

هغه څومره ښکلي (ښایسته) ده.

مراد و ویل:

هوا!

پوهه شوم!

دا په ریښتیا هم ښکلي ده.

ما هیڅکله دا ډول کبلۍ نه دی لیدلی.

یوه ملگري یې و ویل:

ایا مورن نشو کولی دا ونیسو او کور ته یې یوسو؟

مراد چې په دې برخه کې سړې تودې (د ژوند پوخوالی

یا تجربې) درلودې و ویل:

نه!

امکان نه لري.

کبلی ډیر کوچنی دی چې لاهم په سمه توگه منډه نه شي
کولای.

ملگرو يي و ويل:

راځئ چې منډه کړو او ويي نيسو.

مراد و ويل:

نه!

تاسو بايد د ماښام ډوډۍ ته انتظار (صبر) وکړئ،

مور به يي څار (تعقيب) کړو او وبه يي نيسو.

په منډو سره، مور نشو کولی هغه ترلاسه کړو.

ځکه چې هر څومره کوچنی هم وي، بيا هم کولی شي
زموږ په پرتله گړندی وگرځي.

هوسې له خپل کبلی سره د خپل کور په لور روان شو.

مراد او د هغه ملگرو، پريکړه وکړه چې دوی و څاري
(تعقيب کړي).

دوی ورو، ورو خپل کور ته نږدې شول.

مراد او ملگري يي هم په لټه کې وو.

د دوی کور په لور ځای کې وو.

مراد او ملگري يي نه شوای کولای هغوی بڼه وڅاري،

ځکه وپېږدل چې په لاره کې يي کوم ژوی لکه:

ليوه، پيرانگ او يا زمري نه وي.

نامنوني ژوي

دوی د شپې تېرولو له پاره یوه مناسب ځای وموند او
پرېکړه یې وکړه چې هلته شپه تېره کړي، سهار بیا چيني
ته ولاړ شي چې کبلې ونیسي او کور ته یې بوځي.
دوی په سوچ کې ویده شوو.
سهار شو.

هوسی، کبلي ته و ویل:
نن زما سره چيني ته مه ځه.
ځکه چې پرون یو شمېر خلکو زموږ څار کاوه.
ته نشئ کولی گړندي منډې و وهئ او له دوی څخه ځان
خلاص کړئ، زه هم ستا سره کومه مرسته نشم کولی.
گوره!

لږ پورته لاړ شه او ډبرې څټ ته نږدې کښېنه، تر څو
خلک تا ونه ويني.
دوی به تا ونیسي.
هغه و ویل:
زه وری یم.

مور یې شیدې ورکړې او ویې پوښتل:
مور شوي؟
هغه و ویل:
هو!

زه مور شوم.
مننه موري!

نامنوني ژوي

مور يې بيا و ويل:
ستا په شاوخوا کې ښکلي او تازه واښه شتون لري.
ته کولی شئ لږ څه وخورئ!
ډير مه خوره، ځکه چې دا به ستا معدې ته زيان و رسوي.
هغه و ويل:
دا سمه ده، مورجانې.
دوی د خبرو په منځ کې وو، چې ناڅاپه يې د مور سترگې
په مراد باندې واوښتې، چې دوی ته يې کتل.

نامنوني ژوي

مور يې خپله خوله د ماشوم غورن ته نيردې كېښوده او په
نرمۍ يې و ويل:
هغه ده!
گوره!
ز مورن اړخ ته بنه بنكاري؟
مور يې بيا و ويل:

نامنوني ژوي

زما بچيه!
انسانانو مور ليدلي يو او مور په ډير احتياط سره څاري
(تعقيبوي).
له دې ځايه مه خوريگه!
زه لاندې ځم، لږ واينه خورم.
بيا به وروسته له چيني څخه اوبه وڅښم او ژر به بېرته
راشم.
کبلی و ويل:
سمه ده، مور جاني!
ژر راشه، زه يوازي يم.
زه د انسانانو او نورو ژويو (حيواناتو) څخه وېرېرم.
مور يې و ويل:
سمه ده، زه ځم، مگر ته خپل ځان ته پام کوه.

نامنوني ژوي

کبلی و ویل:
زه پوهیزم، موری!
زه هم ستا په شان هوبنیار یم.
موری و ویل:
هو!
مگر ته لاهم کوچبنی یی؟
کبلی و خندل او ویی ویل:

نامنوني ژوي

سمه ده موري!
زه به تر هغه لري نه خم تر خو چي ته دلته را نه شي.

وروسته يې مور بښکل کړ او ويې ويل:
الله دی وساته!
کبلی په خندا شو.

نامنوني ژوي

مور يې د واښو خورلو له پاره بنسکته شوه، په لاره کې د نورو هوسيو سره يو ځای شوه او په غورو(قصو) يې پيل کړ.

نامنوني ژوي

هم يې غوري (قصی) کولي او هم يې تنکي وابنه خورل.

د کبلی وخت نه تېرېده او نه ورته خوب ورته.
هغه دلته او هلته وکتل، مگر هیڅ یې ونه لیدل.

نامنوني ژوي

وروسته هغه پاڅېد، چې انسانان و ويني چې هغه ته نږدې دي او که نه؟

هغه، انسانان ونه ليدل.

ځکه چې بېرته چيني ته ستون شوی وو.

وروسته يو څه پورته وخت او د يوې کوچنۍ غونډۍ سر ته پورته شو.

هغه هرې خوا ته وکتل او هيڅ يې ونه ليدل.

ناڅاپه يې سترگي د هوسيو په رمې ولگېدې چې دښته کې په څرځايونو او لوبو بوخت وو.

دوی يو د بل تر شا منډې وهلي، په حقيقت کې دوی لوبه (تمرین، مشق) کوه چې څنگه دوی کولی شي په خپله چټکه (تيز) منډه له دښمنه ځان وژغوري او دښمن و نه توانېږي دوی ونيسي.

دا ډول لوبې (تمرینونه) د تجربه لرونکو هوسۍ له خوا لارښوونه کېږي.

نامنوني ژوي

وروسته ځوان هوسی د کوچني هوسیو له پاره تمرین وکړی، ترڅو هوسی خپل دوست او دښمن وپېژني، ځنگه له دښمن څخه ځان وژغوري او له نورو سره مرسته (همکاري) وکړي.

نامنوني ژوي

کبلی بېرته خپل خای ته راغی او له هغه خایه یې هر لوري ته وکتل، خو د انسانانو کومه نښه نه وه.

نامنوني ژوي

خو ساعته تېر شو او مور يې بېرته راستانه شوه.
د مور په ليدلو ډېر خوشحاله شو او ورته يې و ويل:
ما هري خوا ته وکتل او په دښته کې مې ته وليدې چې له
نورو هوسيو سره دي زرغون (شنه) واښه خوړل.
مور يې و ويل:
هو!
وروسته يې مور و پوښتل:

نامنوني ژوي

انسانان دي نه دي ليدلي؟

هغه ځواب ورکړ:

نه!

ځکه چې زه ستا له تگ وروسته يو لوړ ځای ته لارم،
چيرې چې انسانان او نور ژوي (حيوانات) نشي کولی
پورته شي.

مور يې ډېره خوشحاله شوه او ژمنه يې وکړه، چې سبا
به يې له ځانه سره دښتې ته بوځي، ځکه چې نږدې
زرغون (شنه) بوتې او وابنه له منځه ځي.

دوی بايد بلې خوا ته لار شي، ترڅو نور او ډېر خواره
ومومي.

مور يې هغه ځای پريښود چې مراد د شپې په تياره کې
ليدلی و او سهار بل ځای ته ولاړل چې د هوسيو له رمې
سره سفر وکړي.

نامنوني ژوي

د لارې په اوږدو کې کبلې خپلې مور ته و ويل:
اف!

څومره لاره اوږده ده!
پښې مې په درد شوې.

مور يې و ويل:

سخته نه ده، ته به ژر عادت کړئ.

راځه راپسې!

د پښو درد به دې بڼه شئ.

نامنوني ژوي

هغوي لږ څه مخ ته لارل او د لارې په اوږدو کې مورېي خپل پروسېرنی (پروسکلنی) زوی ولید، او پر هغه يې غږ کړ:

راشه!

خپل کوشني ورور سره دې و پېژنه (معرفي شه)! هغه ودرېد او خپل کوشني ورور سره پېژند وکړ او خوښ (خوشحاله) شو.

هغوی په کیسه کې بوخت و چې د هوسیو رمه يې ولیده، رمه دوی خوا ته د راتگ په حال کې وه، هوسی د خپلو دواړو زامنو سره رمې ته گډ شول او د سفر لوري ته روان شوو.

نامنوني ژوي

مراد له خپلو ملگرو سره چيني ته نږدې د کبلی په انتظار و.

هوسی له خپل کبلی سره چيني ته نه وه راغلی.
مراد او ملگري يې ډېر وړي او ستړي وو.
دوی له خانه سره و ویل:

دا زموږ له پاره بې گټې ده، چې دلته اوسو.
ځکه چې هوسی او نور وحشي ځناور تل په حرکت کې
وي، بڼه او غوره ځایونه لټوي، خو ورځې او شپې هلته
تېروي او بیا حرکت کوي.

په همدې حال کې د مراد یوه ملگري و ویل:

هغه ده!

گوره!

نامنوني ژوي

د هوسيو رمه، په دښته کې حرکت کوي او ورو، ورو له دغه ځای څخه لرې ځي.

د کوشنيو رمو په منځ کې، کبلي هم ليدل کېږي، بنايي هغه کبلی هم په رمه کې وي.

هغه پير گړندی (تيز) او هوبنيار و.

مراد و ويل:

بنايي سړ کال مو وخت (فرصت) له لاسه ورکړی وي،

ښه ده چې همدا اوس بېرته کور ته لاړ شو او د راتلونکي

کال پسرلي ته په همدې وخت کې راشو، کېدای شي د

هوسې ښکلی کبلی ونيسو او کور ته يې يوسو.

دوی ډېر غمجن شول او خالي لاس د کور په لور روان

شول، څو گړی (ساعته) وروسته خپلو کورونو ته

ورسېدل، يوه له بل نه خدای پا ماني واخيسته او ټول خپلو

کورونو ته لاړل.

څوک چې د مور او پلار دعا واخلي، د هغه دين او دنيا

به يې د گلونو په منځ کې وي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

نامنونی

سوی

نامنوني ژوي

زهرا يو سپين سوي درلود. هغي ته دا سوي، د ترور (توري) له خوا د هغي د زوكري په ورځ (سالگره) وركړل شوي و. زهرا سوي ته ژپري گازري (زردكي) او زرغون (شنه) واښه وركول او كله، كله به يې په زنگون كېناو او كيسې به يې ورسره كولي. سوي ډېر نامنوني و، د زهرا له زنگون څخه به يې ځان په ځمكه غورځاوه او دلته او هلته به يې منډې كولې. زهرا يوه خور پرونه (خواهر خوانده) درلوده، د هغي نوم زهره وه. هغه د دوي د كور ترڅنگ ژوند كوه، په دې مانا (معني) چې دوي گاونډيان وو. زهري يوه كوكري درلود، د هغي كوكري هم نامنوني و. يوه ورځ زهره د خپلې ملگري كور ته لاړه، د هغي كوكري هم ورسره و. سوي كوكري وليد، ورنږدې شو او له هغه څخه يې وغوښتل چې ورسره ملگري شي. كوكري ومنله. زهرا او زهره په غولي (حويلي) كې د نانځكو كېنولو لوبې پيل كړې. سوي له كوكري څخه وغوښتل چې له هغه سره كور ته لاړ شي او هلته لوبې وكړي.

نامنوني ژوي

کوکري بلنه ومنله او د سوی سره د هغه کور ته لار.
د سوی کور مخې ته گازرې وي.
سوی کوکري ته بلنه ورکړه چې گازرې وخورئ ، سوی
لومړی د گازرو پانې وخورې، بیا يې کوکري ته و ويل:
اوس ته کولی شئ گازرې وخورئ.

دوی لږ گازري وخورې.

وروسته سوی و ویل:

راځه لوبي وکړو!

کوکري و ویل:

مور څه لوبه وکړو؟

سوی و ویل:

د سترگو پټول.

کوکري و ویل:

دا څه ډول لوبه ده؟

سوی و ویل:

یوه ساده او د ماشومانو لوبه؛

کوکري و ویل:

لومړی ته ماته د لوبي کولو څرنګوالی وښییه، بیا مونږ

یوځای لوبه کوو.

سوی، لوبه پیل کړه او ویې ویل:

ته خپلې سترګې پټې کړه، زه به ځان چپري پټ کړم، بیا

به وروسته تا ته غږ کړم، کله چې زه دې و موندم، دا مانا

چې تا لوبه وګټه.

وروسته به زه سترګې پټې کړم او تا به پیدا کوم، کله چې

ته مې پیدا کړې، دا مانا چې لوبه ما وګټه، همدا راز به

لوبې ته دوام ور کوو.

نامنوني ژوي

دوی د خو د کیکو (دقیقو) له پاره همداسې لوبه وکړه، بیا
کوکري و ویل:
راځئ چې لوبه بدله کړو او نوې لوبه وکړو.
سوی و ویل:
کومه لوبه وکړو؟

نامنوني ژوي

کوکري و ويل:

منډی او ټينگول.

سوی و منله.

کوکري و ويل:

ته منډه کړه، زه به دې ونيسم، وروسته به زه منډه کړم،

ته به مې ونيسی.

سوی و منله او په منډه يې پيل کړ، سوی په مخ کې او

کوکري ورپسې منډې وهلې.

نامنوني ژوي

دوی د لویې گازرې شاوخوا منډې وهلې.
له یوې گازرې څخه بلې گازرې ته.
دې لوبې څو گړۍ (ساعته) دوام وکړ، دواړه ډېر ستومانه
شول، کوکړی ونه توانېد چې د لوبې د گټلو له پاره سوی
و نیسي.

نامنوني ژوي

د خلکو په وینا، سوی په لوبه کې خورا ګړندی دی او په چټکۍ سره منډې کوي. لوبې دوام وکړ او کوکری ونه شو کړای چې سوی و نیسي. سوی په ډبرو کې منډه کړه، پښه یې په ډبره ولګېده او لږ تپي شو. هغه خپل کور ته لاړ او د کور په کونج کې کڅبنیناست. کوکري و ویل:

نامنوني ژوي

څه شوي دي؟
ز مور لوبه مندی وي، نه پتېدل؟
سوی ځواب ور کړ:
زما پښه په ډبره ولگېده او تپي شوه.
اوس درد کوي.
کله چې پښه مې ښه شي، زه به راشم او لوبه به بيا پيل
کړم.
يو څه وخت تېر شو.
زهري پرېکړه وکړه چې کور ته لاړه شي.
د هغه کوکری نه ليدل کېده.
هغې کوکري ته غږ کړ.
کوکری راغی.
زهري وپوښتل:
چيرته وي؟
کوکري و ويل:
ما له سوی سره لوبې کولې.
هغه وخت زهرا وپوښتل:
سوی څه شوه؟
کوکري و ويل:
مور لوبې کولې، د سوی پښه په ډبره ولگېده او لږ تپي
شو.
زهري په غوسه شوه او ويي ويل:

نامنوني ژوي

ته د سوی څخه هم لوی یې، تا باید د هغه پښه نه وای ټپي
کړې!

کوکري و ویل:

نه!

مونږ لوبې کولې، چې ناڅاپه یې پښه په ډبره ولگېده او
هغه ولوېد.

زهري وپوښتل:

اوس چیرته دی؟

کوکري ځواب ورکړ:

هغه په خپل کور کې دی.

زهرا زهري ته و ویل:

مخکې شه!

راځئ چې دواړه د هغه سره مرسته وکړو.

کوکري و ویل:

زه هم ځم.

زهري و ویل:

نه!

ته دلته پاتې شه،

زه او زهرا به لار شو او د هغه سره به مرسته وکړو.

کوکري هلته ناست و او انتظار یې کاوه تر څو چې زهرا
راشي.

زهرا او زهرا د سوی کور ته لاړل.

نامنوني ژوي

زهرا سوی ته غږ کړ.
سوی په سختی سره له کوره ووت.
پښه یې ټپي وه.
زهرا زهرې ته وویل:
ته دلته پاتې شه، زه به کور ته لاړه شم او د لومړنیو
مرستو کڅوړه به راوړم، او مونږ دواړه به ټپي پښه به
پاکه او بیا به یې کلکه وتړو.
زهري ومنله او د سوی سره نږدې پاتې شوه.
زهرا په چټکۍ سره لاړه او د لومړنیو مرستو کڅوړه یې
راوړه، بیا دواړو د سوی پښه سپیڅلي (پاکه) کړه او بیا
یې وتړله.
زهرا سوی ته وویل:
اوس په خپل کور کې لږ آرام کړه.
زه به راشم او تا ته به یو څه خواړه راوړم کوم چې ستا
خوښېږي.
سوی خپل کور ته د ننه شو او غلی کښیاست.
وروسته زهرې، زهرا ته وویل:
دا ښه کار و نشو، که د هغه پښه ماته شوي وای، مور به
څه کول؟
زهرا وویل:
هوا!
دا ښه ده چې ډیر ټپي شوی نه دی.

نامنوني ژوي

بيا زهرې له زهرا نه د كوره وتلو اجازه وغوښته.
زهرا ومنله.
زهري خپل كوكري ته وويل:
لاړ شه!
له سويه بخښنه و غواړه!
تا د هغه شاته منډه وهلې، حكه پښه يې تپي شوې ده.

نامنوني ژوي

کوکري ومنله او د سوی کور خوا ته لار، د سوی کور
مخ ته ودرید او له هغه نه یې بخښنه وغوښته.
سوی بخښنه وکړه او ویې ویل:
زه هم یو څه ملامت یم، ځکه چې ما گړندی منډه کړه او
پام مې و نه کړ، نو زما پښه په ډبره ولگېده او ټپي شوم.

نامنوني ژوي

زهرا او زهرې کوکري او سوی ته و ویل:
تاسو باید ژمنه وکړئ چې په راتلونکي کې به د خپلې
لوبې سره محتاط اوسئ، که نه نو مور به تاسو ته اجازه
درنکړو چې یوځای لوبه وکړئ.
کوکري او سوی ژمنه وکړه چې په راتلونکي کې به د
لوبې په وخت کې محتاط وي او په چټکۍ سره مندی نه
وهي.

په دې وخت کې د زهرې مور غږ کړ.

زهري!

زهري!

ته چیرې یې؟

ژر راشه!

د غرمې ډوډۍ تیاره ده.

هغې و ویل:

دا ده مورې، زه دلته يم.

زهري د زهرا سره خدای پاماني وکړه او د خپل

کوکري سره کور ته لاړه.

نامنوني ژوي

نامنوني

نامنوني ژوي

قدوس يوه ژيره پيشو درلوده. هغې پنځه پيشونگري (بچيان) درلودل، ټول يې ژيرې او سپينې وې. دوی ډير کوچني وو چې مور يې له لاسه ور کړه.

هغې د تناره کوتي کې د ننه او د اوږو د کندو څټ ته د ځان له پاره يو کور جوړ کړی و، هغه او د هغې بچيان په کې اوسيدل، او هلته به يې خپلو بچيانو ته شيدی ورکولې.

هغه به سهار وختي د غواگانو فارم ته تلله، ترڅو له لوبنو څخه شيدې وڅښي، په فارم کې به يې ساعتونه تېر کړل، چې د شيدو لوشلو په وخت کې به يې له لوبنو څخه يوه څه شيدې توپدې او هغه به يې څښلې.

کله چې به يې شيدې وڅښلې نو کور ته به يې د بچيانو د شيدو ورکولو له پاره راتله، لومړی به يې بچيانو ته شيدې ورکولې، بيا به يې د مورگانو او مرغانو د نيولو په اړه خپلو پيشونگرو ته په زړه پورې لوبې ښوولې.

نامنوني ژوي

هغې به هره ورځ، دا کار کوه تر څو ټول بچيان لوبه بڼه زده کړي، په را تلونکي کې په ځان بسيا شي او د خوړو تر لاسه کولو له پاره په خپله کار وکړي. ورو ورو، پرانگوری (بچيان) لوی شوو او سترگې يې خلاصې شوې.

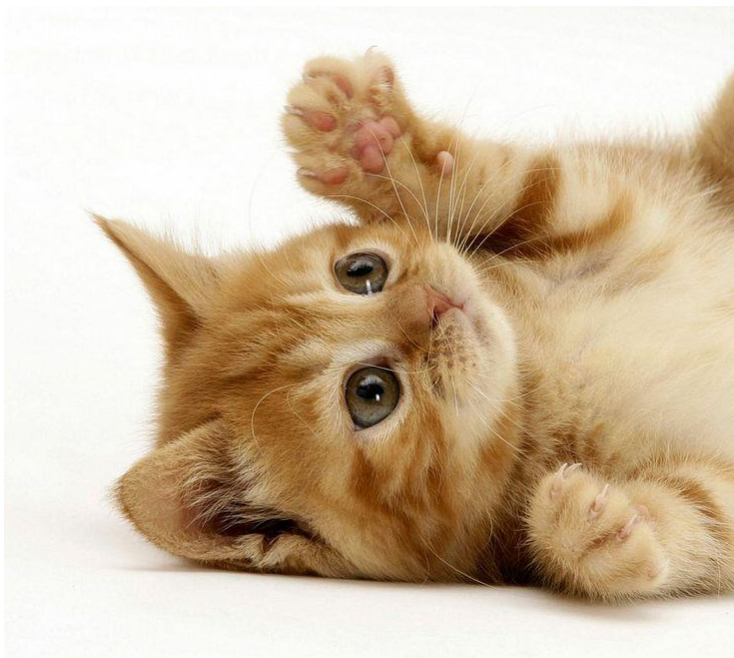
ټول پيشونگري، نامنوني وو، دلته او هلته به يې لوبې کولې.

ځيني وختونه به دوی سالون کوتې ته تلل او په څوکیو به يې نڅا او لوبه کوله.

هغوی د شیدو څښاک وو او هغه ږوږی یا خوراک يې نه خوړل کوم چې د قدوس په کور کې پخېدل.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

کله، کله به يې يو د بل تر شا منډې وهلي، په وړو ونو به پورته کېدل او مرغان به يې ډارول. دوی به هره ورځ د مرغیو نیولو هڅه کوله.

ځینې وختونه دوی به د کرکي څخه بنسټه شوو او بیا به ونې ته پورته شوو.

یوه ورځ چې مور یې ډېره وږې وه، د غواگانو فارم ته لاړه، هلته یې د فارم د مسول انتظار کوه چې راشي او غواگانې ولوشی.

هغه غواگانو ته نږدې شوه او د واښو په وړاندې کېناسته او د فلزي میلو (کټارو) لاندې کانکریت دیوال ته یې تکیه وکړه.

غواگانو هم د پیشو بویول پیل کړ.

په همدې وخت کې د فارم مسول فارم ته ننوت او ویې لیدل چې پیشو د غواگانو له خوا څټل کېږي، د فارم مسول چې پخوا یې هیڅکله پیشو په فارم کې داسې نه وه لیدلي، ډېر په غوسه شو او هڅه یې وکړه چې پیشو له فارم څخه وباسي.

نامنوني ژوي

پيشو چې د شيدو په خورلو بلده شوې وه، هڅه وكړه چې له فارم نه، و نه وځي، خو د فارم مسول ډېر جدي و، چې پشک له فارم څخه وباسي او وروسته يې د غواگانو په شيدو لوشلو او ټولولو پيل كړي.

هغه سوچ (فكر) كوه چې پيشو كولى شي فارم ته بېلا بېل ناروغي ورسوي (انتقال كړي) او غواگانې ناروغه كړي.

يوه غټه لښته يې راواخيسته او د پيشو په لور يې منډه كړه تر شا يې وغورځوله، تر څو له فارم څخه و وځي.

پيشو چې وړي وه، نو د فارم له يوې خوا څخه بلې خوا ته منډې وهلې او نه يې غوښتل چې وړي يې له فارم څخه وباسي.

كله، كله به يې د غواگانو په منځ كې رابنكته كېده او كله به يې د فلزي كتارو ته پورته كېده او له فارمه د وتلو څخه به يې ځان ژغوره.

د فارم مسول هوډ درلود تر څو پيشو ليري كړي او وروسته د غواگانو د شيدې په لوشلو او ټولو پيل كړي.

نامنوني ژوي

پيشو، ځان د غواگانو په منح کي پټ کړ، چي ناڅاپه (نا بیره) يوه غوا په غوسه شوه او د پيشو په سر يې په کلکه (زوره) د لغتی گذار کړ، پيشو بي هوبنه شوه.

د فارم مسول پيشو ته ورغی، ويې ليدل چي هغه بي هوبنه ده، پيشو يې د لکی نه و نيوله او له فارم څخه يې و ويستته ، د فارم دروازه يې وتړله او پيشو يې د فارم د ودانی ديوال ته وغورځوه او په لښته يې چوخ کړه، هغې حرکت و نکر بيا يې په لاس و خوزوه، خو پيشو حرکت نه کاوه، پوه شو چي پيشو خپل ژوند له لاسه ورکړی دی، مړه شوي ده.

وروسته يې پيشو د لکی نه واخيسته او د فارم دروازي ته څېرمه د کثافاتو لوی لوبښي ته وغورځوه، ترڅو چي د ښارولۍ مسولين يې له ښار څخه بهر، ټاکل شوي ځای ته و لېږدوی(انتقال کړي).

ساعتونه تېر شول، د پيشو هېڅ خبر نه و، د پيشو بچيان ډېر وړي شول او پخلنځي ته راغلل، د قدوس مېرمن، په پخلي بوخته وه.

نامنوني ژوي

پيشونگري، د قدوس د بنځي شاوخوا گرځېدل او مياو،
مياو يي کول.

هغې د پيشونگرو له پاره يوه څه وچه ډوډۍ و غورځوله،
خو پيشونگرو ډوډۍ ته پام ونه کړ او مياو مياو ته يي
دوام و رکړ.

پيشونگري، ډېر وږي وو، د قدوس مېرمن په پخلنځي کې
خپل کار پای ته ورساوه او خپل خاوند ته يي لوبني چمتو
کړل چې له کار څخه کور ته راشي او د شپې ډوډۍ له
خپل خاوند او زوی سره وڅوري.

قدوس له کاره راستون شو او له حمام وروسته د اوسېدو
کوټې (سالون) ته لاړ، مېرمن يي سلام ته راغله او پوښتنه
يې وکړه:

د شپې ډوډۍ تياره ده، کولی شم د خوړو له پاره يي
راوړم؟

خاوند يي ځواب ورکړ:

هو!

راوړه!

نامنوني ژوي

د قدوس ميرمن پخلنځي ته لاره او خواړه يې راوړل،
پيرانگوري د اوسيدو خونې ته راغلل او مياو، مياو ويل
يې پيل كړل.
قدوس و پوښتل:

پيشونگري څنگه د اوسيدو خونې (سالون) ته راغلل او
مياو مياو كوي.
بنځي يې ځواب وركړ:
كيدى شي دوى وزي وي.
قدوس و پوښتل:

د هغه مور چيرته ده چې د دوى پالنه وكړي؟
مېرمنې يې و ويل:
نن سهار نه وركه شوي ده.
ميره يې اندېښمن شو او ويې ويل:
د دوى د خوړلو له پاره په غاب (قاب) كې يو څه خواړه
راوړه.

مېرمنې يې يو څه خواړه راوړل او مخې ته يې كېښودل،
دوى د خوراك خوا ته وكتل، بيا يې بوى كړل، خو ويې
نه خوړل، ځكه دوى شيدې خوړونكي وو او تر دې دمه
يې له خوړو سره عادت نه وو.

نامنوني ژوي

د قدوس کورنۍ خپل خواړه وخورل او پيشونگري يې د تناره کوتې ته و لېږدول (انتقال کړل) او د تناره کوتې دروازه يې وتړله، مگر د تناره د کوتې، پورتنۍ کړکۍ يې خلاصه پرېښوده تر څو پيشو د راتگ په وخت کې ترې گټه پورته کړي.

قدوس سهار وختي له خوبه پاڅېد، لمړی يې اودس وکړ، بيا د تناره کوتې په لور حرکت وکړ، د پيشونگرو د مياو مياو غږونه، اورېدل کېدل.

د تناره کوتې دروازه يې خلاصه کړه او کوتې ته ننوت، هرې خوا يې وکتل، د پيشو هيڅ نښه څرک نه لگېد. کله چې پيشونگرو قدوس وليد، نو و رپسې يې منډې کړې او ميا مياو يې و ويل.

قدوس پوه شو چې:

پيشو نه شته، که نه هغه به کور ته راغلی وي، وروسته يې لمونځ وکړ، بيا يې خپله ښځه د لمانځه له پاره وپښه کړه.

وخت تېر شو او د سهار چای تيار شو، دوی د سهار چای وڅښل او قدوس په خپل ورځني کار په سې روان شو.

نامنوني ژوي

کله چې د کار خای ته ورسېد، نو لومړی یې خپلو ملگرو ته کیسه وکړه او ملگرو یې وویل: که تر ماښامه پیشو بېرته را نه غله، په هغې به څه بده پېښه شوي وي، یا ښايي مړه شوي وي.

قدوس ډېر خواښیښی شو او له ځانه سره یې سوچ وکړ چې، نن شپه پیشو کورته را نه شی خامخا به پیشونگرو ته څه شیدې راوړي.

ورځ په سختی کې تېره شوه او کور ته د تلو وخت ورسېد، په ډېر خپگان د کور په لور روان شو او له ځان سره یې سوچ وکړ:

دپیشونگرو له پاره شیدې څنگه چمتو کړی، په ورځ کې څو ځله او کوم ډول شیدې ورکړی؟

په سوچ کې کور ته ورسېد، او دروازه یې وټکوه. زوی یې دروازه خلاصه کړه او سلام یې ورکړ، قدوس ترې وپوښتل:

آیا پیشو موندل شوی ده؟

زوی یې وویل:

نه!

پیشونگري میاو ماو کوي.

هغه کور ته ننوت .

نامنوني ژوي

ميرمن يې گرم چای راوړ او بڼه راغلاست يې ورته و ويل.

قدوس مننه وکړه.

بيا يې د پيشونگرو لويولو (غټولو) خبره يې پيل کړه،

بنځي يې ځواب ورکړ:

دا غوره ده، چي بازار ته لاړ شئ او د غوا شيدې واخلي!

خاوند يې و پوښتل:

ته به دوی ته څنگه شيدې ورکړئ؟

بنځي يې ځواب ورکړ:

ما د کلبې د شيدو لوبنی (شیر چوشک) په سم ځای کې

ساتلی دی، تر څو چې ته رائي، مور به يې ومومو او

پاک به يې ومينځو.

زه به يې د وزگار تيا (بې کارۍ) په وخت کې هغوي ته

شيدې ورکړم، کلبې به هم زما سره مرسته وکړي، ځکه

چې هغه د پيشونگرو سره مينه لري.

قدوس بازار ته لاړ او د غوا شيدې يې واخيستي

(وپېرودې)، کور ته يې راوړي، خپلې ميرمنې ته يې

شيدې ورکړي او کلبې ته يې و ويل:

نامنوني ژوي

ته به هم له خپلې مور سره د پيشونگرو په شيدو ورکولو
کې مرسته کوي، ځکه چې مور دې د کور په چارو کې
ډېره بوخته ده.

کلبې ومنله او خوشحاله شو؛

د قدوس بنځې، لوبنې (شير چوشک) يې له شيدو ډک کړ
او پيشونگرو ته يې په شيدو ورکولو پيل کړ.

يوه ته به يې لږې شيدې ورکولې، بيا به يې بل ته، تر دې
چې ټولو پيشونگرو شيدې و خورې او بېرته د اوږو کندو
څپ ته لاړل.

د کلبې مور خپل زوی ته و ويل:

پام کوه !

پيشونگري، تيره نوکان لري، هڅه به کوي چې دوی نه
به ځان ليرې ساتي، ترڅو تا ژوبل او يا ونه غورځوي.
کلبې ومنله چې پيشونگري به نه خوروي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

پيشونگري ورځ په ورځ غټيدل (لوېدل) او نامنوني
(خندونکي) کېدل، د کور ټولو غړو سره بلد شوو او ډېری
(زياتره) وخت به يې د کلبې شاته منډې وهلې او د هغه
خوراکي شيان يې چې په لاس کې و، نيول او لوبې به
يې ورسره کولې.

نامنوني ژوي

پيشونگري لوی شول او ورو، ورو د هغه خواړو خوړلو سره بلد شول، کوم چې د کلبی کورنی خوړل.

د کلبی کورنی په مهربانی سره د دوی له پاره شیدې په یوه لوبڼي کې اچولې، پيشونگرو به په گډه وڅښلې، وروسته به یې په هماغه لوبڼي کې خواړه وغورځول او پيشونگرو به په ډیره خوښی سره خوړل.

کلبی د دوی له پاره د اوبو یوه بل لوبڼی د تناره کوتې په کونج کې کېښود، ترڅو دوی د تندي په وخت کې ترې اوبه وڅښي.

نامنوني ژوي

پيشونگري، يو څه لوی او په زړه پوري شول، دوی تل د کلبې په څار کې ول، لومړی يې د هغه لاسونه ليدل او بيا يې د هغه پتلانه (پتلون) ته پورته کېدل، د هغه د پتلانه جېبونه به يې لټول، کوم خواره يا د لوبې وسايل چې به د هغه په جيب کې و، اخيستل، خورل يا به يې د هغوی سره لوبې کولې.

کلبې چې له لومړۍ ورځې يې د هغې مور د پيشونگرو نه ډار کړی و، هغه به له پيشونگرو وېرېده، پيشونگرو ته به يې لاس نه ور نږدې کوه، وېرېده چې هغوی به يې وغورځوي.

کله ناکله به هغه د پيشونگرو سره لوبه کوله او توپ به يې په محکه غورځوه او پيشونگري به د توپ شاته منډې وهلې، توپ به يې يوې او بلې خواته غورځوه.

پيشونگري ورځ په ورځ لوبدل (غټېدل) پيری گاونډيانو او ملگرو به له قدوسه غوښتل چې دوی ته هم يو پيشونگري د ستانی له پاره ورکړی. قدوس هم منله.

په پای کې، دوی يو ښکلي پيشونگري چې دهغوی د مور په څير و، تر پاملرنې او تعليم لاندې ونيو.

نامنوني ژوي

کلبی به هم ورسره لوبې کولې او کله ناکله به یې د چپرته
تگ او وادو پر وخت له ځانه سره بووله او بیا به یې
کورته راوړه.

نامنوني ژوي

کلبی هم لوی شو او په بنوونځي کې دننه (شامل، داخل) شو،

نوي ملگري يې پيدا کړل.

ورځ په ورځ به يې له پيشو سره مينه لږېده.

همدا راز، هغه د جومات له ملا امام نه يې ديني زده کړې پيل کړی.

د بنونځي نه، وروسته به جومات ته ته.

نامنوني ژوي

نامنونی

کوکری

نامنوني ژوي

ماکسیم (بهرنی نوم دی) دوه سپیان درلودل او په پخلنځي کې يې د هغوی خوب له پاره بنکلي کارتونه ايښی و، دوی ډير ښه روزل شوي وو. دوی ته د ماشومتوب څخه، تشناب ته د تلو او کمود کارول ښوول شوي وو.

د دوی رنگ سپين و او د انگليسي زات سپيو څخه وو، ماکسیم دوی په لوړه بيه اخیستي وو، او هر يو يې د زيرون پاڼه (سند، پاسپورت) او د خوارو کارتونه درلودل.

ماکسیم او د هغه ميرمن نتاشا (د بهرنی ميرمنې نوم) دوی ته د خپل مهال ویش سره سم خواره ورکول، په بهرکې د سپي خواره د انسانانو له خوړو څخه کم نه دي، د خوړو سربېره، حيوانات د انعام (جاېزې) بسکتونه لري چې د سپي انعام بسکت په نامه يادېږي. دا بسکويټ د هډوکو شکل (قواره) لري او بيه يې ۷۲ امريکايي ډالرو ته رسېږي.

ماکسیم په اونۍ کې يو ځل خپل سپي، تشناب کې د سپي شيمپو(شامپو) سره مينځل، د سپي څادر(ځان پاک) سره يې وچول او ويښتان به يې رمنزول.

نامنوني ژوي

سپي به يې له كوره بهر نه پرېښودل، ځكه چې ښاروالی حق درلود كه چېرې كوم سپی له كوره بهر وي، نو سمدستي به يې د كوڅه ډبو سپيو كمپ ته وړي.

وروسته به يې خاوند د پوليسو له لارې موندل كېږي او دوی به جریمه كېږي، كه چېرې دا مسله تكرارېږي نو دوی به د سپي ساتلو واک څخه محرومېږي او يا جواز يې لغوه كېږي.

دوی سپي د محفلونو او ساتېرۍ له پاره وړل، او كله چې بېرته راستانه كېدل، دوی د خپل موټر په كارولو سره به يې بېرته كور ته راوړل.

دوی ماشومان نه درلودل او تل به يې له خپلو سپيو سره لوبې كولې، يو كال تېر شو، كوكړی يې وزېږېد، هغه هم د مور او پلار په څېر سپين و.

ماكسيم د كوكړي له پاره يو بل ښكلی كارټن واخيست او په پخلنځي كې يې كېښود، د سپي د كارټن رنگ سور، خو ډير ښكلی و او هغه په آسانی سره به په كې خوب كوی شو، او په كارټن كې به يې لوبې هم كوي.

نامنوني ژوي

کوکری لوی او نامنونی (خندونکی) شو، له پخلنځي ووت، د خوب کوټې په لور او وروسته په دالان کې منډې کولې، په توپ يې لوبې کولې او کله، کله به يې د پلار په اوږو کېناست او ځان به يې غورزاوه.

د خپل د پلار او مور غوږونه به يې راکش کړل او بيا به وټټېد، خو مور او پلار به يې ورته په زغم (صبر) کتل او له دې کاره به يې منع کوه.

دوی کوکري ته جيک نوم ورکړ، نامنونی جيک به د کور دروازي ته، ته اود کور د دروازي څټ (شاته) به يې خوب کوه، کله چې ماکسيم او ميرمن يې له کاره راتله، جيک به هڅه کوله چې دروازه خلاصه کړي، خو د هغوی سره به کيلي وه او هغوي به په کيلي سره دروازه خلاصه وله.

جيک ډير هوښيار و او تل به يې د دروازي خلاصېدو ته کتل، چې څنگه دروازه د کيلي په واسطه خلاصېږي . جيک غټ او ښکلی شو او نامنوني يې لس برابره ډيره شوه، د ماکسيم بوتان يې هم د پخلنځي د ميز ترڅټ (شا) وړل او پټول، کله، کله به يې د تلویزيون ريموت له يوې کوټې نه بلې ته وړه او د تلویزيون چالانول يې هم زده کړل.

نامنوني ژوي

يوه ورځ يې په خپله خوبنه ټلوپزيون چالان کړ او ورته يې وکتل. ماکسيم تل ورته نصيحت کوه چې له کوره بهر مه وځه، په کور کې شور مانشور مه کوه ترڅو گاونډيان د تا په اړه پوليس ته شکايت ونه کړي.

جیک په خپل کارتن کې لږ و او ډيری يې د خپل مور او پلار سره لوبې کولې. هغه خپل کارتن له پخلنځي څخه د اوسيدو خونې ته وخوځاوه، ځکه چې د اوسيدو(سالون) خونه کې ټلوپزيون او ځای لوی و، هغه د ماکسيم او ميرمنې خبرې اورېدلې، هغه خورا هوښيار و، د خبرو کولو په موخه او د خپل خاوند په حرکتونو پوهېده.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

يوه ورځ چې د ماکسیم مېرمن، په کرونا اخته شوې وه او په روغتون کې بستره وه، ماکسیم هم روغتون ته د خپلې مېرمنې ليدو ته ورغی، جيک چې ډېر هوښيار و، له وخته يې گټه پورته کړه او د دروازي کيلی يې واخيسته او د دروازی خوا ته روان شو.

نامنوني ژوي

هغه کيلی په قلف (قفل) کی دننه کړه او د دروازه قلف يې خلاص کړ، بيا يې دروازه ورو، ورو خلاصه کړه تر څو مور او پلار يې خبر نه شي چې هغه بهر تلی دی.

هغه له کوره ووت، ورو، ورو د عمومي زینې ته لاړ او له هغه حایه بنکته شو. هغه د ودانۍ څخه بهر شو، هغه د لمړي ځل له پاره د زینو څخه بنکته شو.

کله چې د ودانۍ کوچني پارک ته ورسېد، شاوخوا يې وکتل، هيڅوک يا کوم ژوی نه لیدل کېده. هغه لاړ او د یوې ونې سيوري لاندې يې کڅبنیناست او د خپل خاوند (مکسیم) د راتلو په انتظار شو.

يو ساعت تېر شو، ډېر تری شو، پاڅېد او شاوخوا يې وکتل، چې د اوبو څښلو حای پیدا کړي.

هغه ولیدل چې د ماکسیم د کور څنگ ته يو پوريز کور دی، مخې ته يې په کوچني بن کې د اوبو نل (پايپ) دی، ډېر خوشاله شو او د نل خواته روان او ځان يې نل ته ورساوه.

هغه د خپلو پنډو(پنجو) سره نل خلاص کړ او په څښلو يې پیل کړ.

نامنوني ژوي

وروسته يې هڅه وکړه چې د اوبو نل بند کړي، خو پنځي يې لنډې (لمدې) شوې او د نل بندول ورته آسانه کار نه و، نو شاوخوا يې وکتل څوک پيدا کړي چې مرسته ورسره وکړي، د اوبو نل بند کړي، خو څوک يې ونه ليدل.

ځکه چې هر څوک په خپل کار کې بوخت وي او هيڅوک په بڼ او کوڅو کې بې حايه او ناحقه نه گرځي.

هغه سوچ (فکر) وکړ چې دا به غوره وي چې غږ پورته کړي او يو څوک ومومي چې د هغه سره مرسته وکړي او د اوبو نل بند کړي، هغه په چيغې (غيا) پيل کړ.

په يو پوريز کور کې يوه بوډا بنځه وه، هغه د ماښام په وخت د شپې له يوډی وروسته له کوره وتله بيا بڼ ته روانېده، ناڅاپه يې د سپي غږ (غيا) واورېده او حيرانه شوه، چې سپی له کومه راغلی دی؟

کړکې ته نږدې شوه چې ویده ده او که په وينتيا (بيدارۍ) کې يې د سپي غږ اورېدلی دی؟
بڼ (باغ) ته يې وکتل چې هلته د اوبو نل ته نږدې (څېرمه) يو سپين کوکری دی او غاږي.

نامنوني ژوي

هغه بېرته دالان (دهلېز) ته راغله او د سيمې ښاروالۍ ته
زنګ و واهه، څو شېبې وروسته د ښاروالۍ مامورين له
ځانګړو موټرو او ښکار دامونو سره و رسېدل.

بودۍ ښځه له کوره و وته او بڼ ته روانه شوه، د ښاروالۍ
مامورينو په تېزۍ (چټکۍ) سره کوکړی ونيو او په خپل
موټر کې يې وغورځوه.

بيايي له ښځې پوښتنه وکړه:

تا ولې کوکړی بهر پرېښود؟

هغې و ويل:

کوکړی زما نه دی.

په کور کې ویده وم چې ناڅاپه (نا بېره) مې د سپي غږ
واورېد او له خوبه وښه شوم، کړکۍ ته نږدې لارم گورم
چې کوکړي د اوبو نل پرانستی او غاږي!

پرېکړه مې وکړه چې:

د ښاروالۍ مامورينو ته زنګ و وهم، په همدې وخت کې
پوليس هم را ورسېدل او د ښځې خواته نږدې شول.

پوليسو و ويل:

که څوک د کوکړي په اړه پوښتنه وکړي؟

مهرباني وکړئ !

ورته و وایاست چې د گاونډ پوليسو ته راشي.

ميرمن ومنله.

نامنوني ژوي

پوليس خپل مرکز ته لارل.

يو ساعت تېر شو، ماکسیم کور ته راغی، هغه ولید چې د کور دروازه خلاصه ده، په چټکۍ سره کور ته ننوت او خپل سپي يې ولیدل، هغه فکر وکړ چې جیک هم په کور کې دی، هغه د سیمې پولیسو ته زنگ و واوه او د قضیې په هکله يې پو لیسو ته لڼد معلومات وړاندې کړ.

پولیسو ورته لارښوونه وکړه چې هیڅ شی ته به لاس نه وړ وړي، پولیس پیر ژر راو رسیدل او په کور کې يې پلټنې پیل کړې.

د دروازي عکسونه اخیستل يې پیل کړل، ويې لیدل چې دروازه دننه خوا خلاصه شوې ده.

پولیسو له ماکسیم څخه وپوښتل:

په کور کې څوک و؟

هغه ځواب ورکړ:

هیڅوک نه ول.

وروسته يې وپوښتل:

ایا تاسو چا ته کیلی ورکړی چې ستاسو د سپیوساتنه وکړي؟

ماکسیم ځواب ورکړ:

نه!

هيڅا ته!

وروسته پوليسو و پوښتل:

تاسو څومره سپي لري؟

ماکسيم و ويل:

دوه لوی سپي او يو کوچری لرم.

پوليسو و ويل:

سپيو ته دې غږ کړئ!

ماکسيم سپيو ته غږ کړل او دواړه سپي راغلل،

پوليسو وپوښتل:

ستاسو کوچری چيرته دی؟

هغه و ويل:

په کور کې دی، هغه ځان ته پام کوي، ځکه چې هغه ډير

هوبنيار دی.

پوليسو و ويل:

راځئ چې يوځای يې ولټوو.

هر څومره چې هغوي کوچری و لټاو، هغه يې ونه موند.

وروسته پوليسو ما کسيم ته و ويل:

نن ورځ د بناروالی کسانو (خلکو) ستاسو ودانۍ ته څېرمه

يوه نامنونی سپين کوچری نيولی دی، کوم يې چې د کوڅه

ډبو سپيانو کمپ ته لېږدولی، مورن فکر کوو چې دا ستا

سپين کوچری (جیک) دی.

نامنوني ژوي

ماکسیم ډیر خپه شو.
پولیسو ماکسیم ته و ویل:
مهرباني وکړئ د خپلو سپیواسناد وښایاست.
ماکسیم پولیسو ته د سپیو اسناد وښودل، پولیسو ورته و
ویل:
ایا تاسو غواړئ جیک بیرته، کور ته راوړئ؟
هغه و ویل:
هو!

کوکری پر ما او میرمن مې ډیر گران دی.
د پولیسو قوماندان و ویل:
مهرباني وکړئ د هغه کارت واخلي.
مور کولی شو د کوڅه ډبو سپیو کمپ ته لاړ شو.
ماکسیم د جیک کارت واخیست او د موټر په سوچبورډ
کې یې کېښود او هغه موټر پخپله چالان او د پولیسو د
کاروان څټ (شات) روان شو.

کمپ له ښار څخه لیرې و، د ښار له مرکز څخه دوه
ساعته لیرې و، دوی د کوڅه ډبو سپیو د کمپ مرکز ته
ورسیدل.

پولیسو د ماکسیم سپي په اړه له چارواکو سره خبرې
وکړې او دوی د ماکسیم له پاره د اصولو دوی فورمي
ورکړې، وروسته له دکولو یې د پولیسو دفتر ته وسپاري.

په فورم کې دوه مهم موضوعات وو:

۱- د جریمې ورکول

۲- د موضوع تکرار، نه کول

د دویمې فقرې په صورت کې د سپي د ساتلو ټول امتیازات به له ماکسیم او د هغه له مېرمنې څخه اخیستل کېږي او د هغوی سپي به نورو مینه والو ته په وړیا توګه ورکول کېږي.

ماکسیم له جیب څخه قلم راو وېست او فورمه یې ډکه او لاسلیک کړه، د ښاروالی مامورین ماکسیم د جک د تسلیمېدو په موخه لوی هنګر ته بوتله او هغه سپی یې وښود چې نن نیول شوی و.

هغه خپل سپي ته غږ کړ:

جیک!

جیک!

جیک منده کړه او د ماکسیم غږ کې ځان واچاوه، هغه په خوښۍ سره جیک کلک کړ.

چارواکي پوه شول چې سپی د ماکسیم پورې اړه لري، بیا یې عمومي دروازه خلاصه کړه او ماکسم کارتین دننه او کوکری یې په کارتین دننه کېښود او د کارتین پورتنۍ برخه یې خوندي کړه. کارتین یې واخیست او د موټر ډاله (ټولبکس) کې یې کڅیښود او ډاله یې بنده کړه.

نامنوني ژوي

هغه د کوڅه ډبو سپيو د کمپ له مسوولينو، سيمه ييزو پوليسو څخه مننه وکړه او کور ته روان شو.

کله چې ماکسيم کور ته ننوت، سپيو منډې کړې او هغه ته نږدې شول، دوی هم په جیک ډير په غوسه شول، ماکسيم کارتڼ په دالان کې کېښود او خلاص يې کړ. جیک خپل سر او دوه لاسونه د کارتڼ څخه راو ويستل او لومړی يې له مور څخه بڅبنه وغوښته، مور يې بڅبنه وکړه.

نامنوني ژوي

هغه په ډير شرم او خجالت سره له کارتنه ووت او وروسته يې له خپل پلار څخه بخښنه وغوښته او بيا ماکسيم ته لار، د هغه پښې يې بنکل کړې او ژمنه يې وکړه چې په راتلونکي کې به له اجازې پرته هيڅ ځای ته نه ځي.

نامنوني ژوي

نامنونی

پرانگوری

نامنوني ژوي

مقصود د کابل بنار په يو کوشني کور کې اوسېده، هغه
په خپل کور کې يو سپين او ښکلی قاز (غاز) ساتلی و
کوم چې دوه بچيان يې درلودل.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

دوی هم سپین او بڼکلي وو. مقصود، هره ورځ به کار ته له تلو مخکې لومړی قازانو ته دانه او اوبه ورکولې، بیا به یې موټر سایکل له کوره ایسته او خپل کار ته به روان کېده.

هغه د کابل د منډیو په بازار او د میوند سرک په اوږدو کې له یوه ځای څخه بل ځای ته مالونه لېږدول (رسول، انتقا لول) او هره ورځ به یې له گټلو پیسو څخه د سودا او وچې ږوږی په اخیستلو کې ترې گټه اخیسته.

نامنوني ژوي

هغه يوه بڼځه او پڼځه ماشومان درلودل.
مېرمن يې نالوستي (بې زدکړۍ، بې سواده) وه او
ماشومان يې کوچني وو.

د هغه مشر اولاد چې نجلۍ وه، د بنوونځي په دويم ټولگي
کې زدکړې کولې، غوښتل يې چې له بنوونځي څخه
فارغه (خلاصه) شي، بيا په پوهنتون کې زده کړې وکړي
او د کور په چارو کې د خپل پلار او مور سره مرسته
وکړي.

مقصود به سهار له خوبه پاڅېده او له لمانځه وروسته به
يې د سهار چای څښه، کوم چې مېرمنې يې د شپې په
ترموز (د چای لوبڼۍ) کې پخې (دم) کړې و، تر څنگ
به يې وچه ډوډۍ او يوه کاجوغه (قاشقه) بوره هم پيالې
ته اچوله او بيا يې چای څښه.

د چای څښلو نه وروسته به کار ته روان شو.
د هغه کور، کرايي و.

مقصود به د مياشتې ۲۰۰۰ افغانۍ د کور خاوند ته
ورکولې.

د کور څاه هم وچه وه،

نامنوني ژوي

بنځي يې خپلو دوو لويو ماشومانو سره، په ورځ کې دوه
ځله د جومات له څاه څخه اوبه راوړي، کوم چې د دوی
کور ته نږدې موقعيت درلود.

يوه ورځ د کافروشي له کوڅې تېرېده چې خپل ملگري
يې وليد.

د هغه نوم خانو و.

هغه د قدوس د ماشومتوب ملگري و، دوی په لومړني
بنوونځي کې ټولگيوال وو او له کورنيو جگړو وروسته
دواړو ونشو کولی، بنوونځي ته دوام ورکړی.

يو بل ته يې سلامونه او غږې وړکړې او د يو بل د حاله
يې پوښتنې وکړې.

د هغه د ملگري ورځ هم ښه نه وه، هغه په پنجره (قفس)
کې مرغی پلورلي او د خپلي کورنۍ ملاتړ يې کوه.

خانو له مقصوده وپوښتل:

تاسو په څه بوخت ياست؟

مقصود ځواب ورکړ:

زه يو زور موټرسايکل لرم او په هغه کار کوم.

د خدای شکر دی!

زه د حلالې ډوډۍ يوه برخه ترلاسه کوم او له خپلي
کورنۍ سره يې خورم.

خانو و پوښتل:

نامنوني ژوي

تاسو د ملگرو ملتونو له مرستو څخه راضي ياست؟

هغه ځواب ورکړ:

نه!

کومه مرسته؟

هر څه بډايه خلکو ته رسېږي، هيڅوک د بې وسه خلکو

په غم کې نه دي.

هغه آه و ويست؛

و يې ويل:

په بشپړه توگه همداسې ده.

ما هيڅکله هم نه دي تر لاسه کړي.

خدای دي زموږ سره مرسته وکړي.

مقصود و ويل:

آمين!

د دوی خبرې، اتري روانې وې، خانو د خپل ملگري له

پاره چای و غوښت له دوکاندار څخه يې يوه تشه بوشکه

واخيسته او پنجرې (قفس) ته څېرمه يې کڅېښوده، خپله

پخوانی زور پټو (خادر) يې پر سر کڅېښود او مقصود ته

يې و ويل:

کښېنه!

اوس سمه شوه.

قدوس کڅېښېناست.

نامنوني ژوي

خانوله زاره او تور لوبني نه چای پيالہ کي واچوه، پيالہ يي قدوس ته وړاندی کره او هغه ته يي و ويل:
دا دی، چای واخله چې دمه دي جوړه شي.

مقصود د چای پيالہ واخيسته، پوه پوه يي کره او په څښلو يي پيل کړ.
خانو خپل جيب ته لاس کړ او د محلي خوري (شېريني) يوه توتہ يي وموندله او خپل ملگري ته يي ورکړه چې له چای سره يي و خوري.

خانو خپلي خبري ته دوام ورکړ او ويي ويل:
څو ورځي وړاندې يو ځوان هلک له کوم ولايت څخه يو پيرانگوري د خرڅلاو له پاره راوړی و، چې هيچا له ويرې نه اخیست، ځکه چې د وحشي ځناورو (ژويو) لکه: زمري، پيرانگ، گيدر او ليوه، ساتل څه آسانه کار نه دی، که هر څومره د سړی سره لوی شي، بيا هم له انسانانو سره مينه نه لري او کله چې غوسه شي، پر انسانانو برید هم کوي.

مقصود وپوښتل:

آيا په پای کي يي هغه ويلورل شو يا يي له ځانه سره بېرته يووړل؟

خانو و ويل:

نامنوني ژوي

ما ورته و ويل:

۱۰۰۰ افغانی يي اخلم.

ډېر يوخوا او بله خوا لار، هېچا يې د اخيستو جرأت ونه
کړ، خو خو ځله يې ماته راغی چې ډېرې پیسې راکړې،
تاته به يې درکړم.

ما و ويل:

زه له دې څخه زیاتي پیسې نه لرم او له بلې خوا هغه د
شیدو خوړلو په حال کې دی.

کله چې غټ شي نو په یوه کیلو غوښه هم نه شي مړېدای!
په پایله کې، هغه ما ته پیرانگوری را کړ.
ما بنام مې هغه کور ته یوړ،

مېرمن مې په غوسه شوه او وپي ويل:

مور د ځان له پاره ډوډی نه لرو، مور د پیرانگوري له
پاره شیدې او غوښه د کوم ځایه تر لاسه کړو؟
تر ټولو مهمه خبره داده چې:

پیرانگوری به لوی شي او کېدای شي زموږ ماشومان یا
گاونډیان ژوبل او یا وډالري.

خان و ويل:

دا ریښتیا ده، زه هڅه کوم چې هغه په یو چا وپلورم.

دا هم یو شوق و، او خپل ملگري ته یې و ويل:

ته څنگه!

د پیرانگوري شوق لري؟

نامنوني ژوي

هغه و ويل:

هو!

زه خو شوقي يم،

که ته نشئ کولی هغه وساتي، ما ته يې راوړئ.

زه به هڅه وکړم چې هغه وساتم.

قدوس زياته کړه.

زه په کور کې قاز هم لرم او بڼه پالنه يې کوم.

مقصود، خانو ته د سودا پيسې ورکړې او ورته يې و ويل:

لاړ شه هغه ماته راوړه!

خانومقصود ته و ويل:

ته دلته کڅبنينه، زه به کور ته لاړ شم، ډېر ژر به بېرته

راشم او پيرانگوري به درته راوړم.

قدوس و ويل:

سمه ده؛

پوه شوم!

بيا خانو غږ کړ:

که څوک د دغو مرغانو(الوتونکو) د بيې پوښتنه وکړي،

يو مرغه له ۳۰۰ افغانیو لږ نه دی.

مقصود و ويل:

سمه ده.

نامنوني ژوي

خانو کور ته لار او يو ساعت وروسته، بيرته راستون شو، پيرانگوري يې د غوريو په کارتین کې اچولی و او مقصود ته يې وسپاره.

خانو په خپل زړه کې وويل:
خدایه شکر!

چی د پيرانگوري د جنجال (غم) نه خلاص شوم.

هغه ژمنه وکړه چې:

په راتلونکي کې به داسې بی حایه شوقونه ونه کړي.

مقصود پيرانگوري کورته یور، کله چې میرمن یې کارتین ولید نو ډیره خوشحاله شوه او سوچ (فکر) یې وکړ چې د کور سودا یې راوړي ده.

مقصود کارتین په حُکمکه کېښود او میرمن یې د کارتین خوا ته راغله.

مقصود وويل:

په کارتین کې سودا نه ده.

مېرمنې یې وپوښتل:

نو څه دي؟

مقصود وويل:

پيرانگوري دی.

مېرمن یې و پوښتل:

دا دې چیرته ترلاسه کړ؟

نامنوني ژوي

هغه و ويل :

ما دا له خپل ملگري څخه اخیستی، کوم چې په کاه فروشي
کي د مرغیو د خرسلاو پنجره (قفس) لري.

بنځي وپوښتل:

په څو افغاني دي اخیستی دی؟

هغه و ويل :

۱۰۰۰ افغاني.

بنځي و ويل:

اي زما خدايه!

مور د خان له پاره ډوډۍ نه لرو، مور به دا خطرناک
پرانگوري چيرته او څنگه و ساتو؟

مقصود و ويل:

اوس مي يو شوق کړی دی.

سړی شوق ته نه پرپردي؟

ميرمن يې ماشومانو ته و ويل:

هڅه وکړئ چې پرانگوري ته نردي نه شی، ځکه چې ،

کېدی شي تاسو ژوبل کړي.

ماشومانو و ويل:

نامنوني ژوي

سمه ده!

موري!

مور پيرانگوري ته، نه نردي کپرو.
ماشومان، کوره ته ننوتل او مقصود د قاز کور ته نردي
شو، او پيرانگوري يې په يوې توکري کې د قاز د کوتې
خوا سره کېښود تر څوچې، په يوه وخت کې دواړو ته
خواړه او اوبه راوړي و همدا راز يې سوچ کوه چې
پيرانگوري له کوبښني والي نه د قاز، د بچيانو سره بلد او
عادت کړي.

هغه له کوره و ووت او له نيم ساعت وروسته يې د
پيرانگوري له پاره يوه اندازه شيدې او کور له پاره وچه
ډوډۍ راوړه.

نامنوني ژوي

ډوډۍ يې خپلې وړې لورته ورکړې، د کور څخه يې يو زور لوبنی را و ويست، شيدې يې په کې واچولې او د پيرانگوري مخې ته يې کېښودې.

پيرانگوري هم شيدې وڅښلې، مقصود ته يې وکتل او د قاز کور ته نږدې شو او هلته يې سپلت و واهه. پيرانگوري، ورځ په ورځ لوېده، د مقصود او قاز بچيانو سره يې لوبې کولې.

يوه ورځ پيرانگوري خپلې ټوکړۍ نه و وټ او د قاز بچيانو په لور يې منډه کړه.

پيرانگوري غوښتل چې د قاز بچيانو سره لوبې وکړي. د قاز بچيان د پيرانگوري څخه ډاريدل او نه يې غوښتل چې د پيرانگوري سره لوبې وکړي. پيرانگوري د قاز بچيانو شاته منډه کړه، خو د قاز بچيانو ځانونه، په خپل کور کې پټ کړل. پيرانگوري د څو دقيقو له پاره د قاز د کور په څنگ کې پټ شو تر څو چې د قاز بچيان بهر را و وزي.

نامنوني ژوي

کله چې د قاز بچیان بهر شول، هغه بیا د هغوی شاته منډه کړه.

د قاز بچیان له خپلې مور څخه ډېر لېرې وو، کله چې د قاز بچیانو ته پیرانگوری نږدې شو، نو قاز منډه کړه او پیرانگوری یې په مشوکه و واوه.

پیرانگوری خپلې ټوکرۍ خواته روان شو. د شپې ناوخته وه، مقصود کور ته راغی، لومړی یې د پیرانگوري ټکرۍ ته ورغی او ویې لیدل چې پیرانگوری، نشته، بیا یې شاوخوا وکتل، گوري چې د قاز د کوتې څت ته ویده دی.

بیا یې په زړه کې و گرځید چې:

نامنوني ژوي

پرانگوری و تږي، تر څو د قاز بچيانو ته نقصان و نه رسوي.

هر لوري ته يې وکتل خو کومه رسی يې پيدا نکره.
هغه پريکره وکره چې پرانگوری خوشي پريږدي او سبا به د منډه يې څخه يوه پياوړې رسی واخلي.
سهار شو؛

لمړی منډوي ته لار ترڅو يوه پياوړې رسی واخلي او
پرانگوری پرې وتږي،
سهار وختی و، هتې تږلي وي،

هغه بېرته راستون شو، چای يې و څښه، لږ وروسته يې
موټر سايکل واخيست او خپل ورځني کار ته لار.
له کوره د وتو په وخت کې خپلې مېرمنې ته وويل:
پرانگوری خوشي دی، پام کوه چې ماشومان و نه غورځوي.

مېرمنې يې وويل:
تا موږ ته غم راوړی دی.
سمه ده،

زه هڅه کوم چې ماشومان د کور وتلو څخه وساتم.
ته ژر لار شه، رسی راوړه او پرانگوری ټينگ وتړه.
هغه لار او ميرمن يې د کوڅې دروازه وتړله.
څو شېبې تېرې شوي او فضا ارامه شوه.

نامنوني ژوي

پرانگوری له خپل های څخه پاڅېد او د قاز د بچيانو شاته
يې منډه کړه.

د قاز بچيانو منډې کړې او خپل کور ته ورغلل،
پرانگوری په غوسه شو او خپل لاس يې د قاز کور ته د
ننه کړ او د قاز بچی يې راو ويست.

په همدې وخت کې د قاز بچي غږ کړ:

مور!

مور!

مور يې منډه کړه، ويې ليدل چې پرانگوری د هغې بچی
يې په منگلو کې نيولی دی.

پرانگوري پسې منډه کړه او هغه يې په مشوکې او پینو
سره و واهاه، هغه هم د قاز بچي پرېښود.

په همدې وخت کې د مقصود مېرمن خبره شوه او د قاز
د کور په لور روانه شوه.

هغه هم د پرانگوري د مخنيوي له پاره يوه لښته واخيسته.

پرانگوری و ډار شو او شاوخوا يې و کتل تر څو چيرته
پټ شي، مناسب های يې و نه موند بيا يې دروازی خواته

منډه کړه، دروازه لږه خلاصه وه، هغه تر دروازې و وت
, د مقصود موټرسايکل ته پورته شو او په کونج کې

کڅښيناست.

د قاز بچی په ژړا شو، ځکه وزرونه يې زخمي شوي ول.

نامنوني ژوي

کله چې قاز خپل بچی ټپي ولید، هغه هم دروازی خواته منډه کړه او و وته.

گوري چې پيرانگوري موټر سایکل ته پورته شوی دی، هغه هم ورپسې پورته شوه او پر پيرانگوري يې گذارونه پیل کړل.

پيرانگوري خپل ځان د موټر سایکل په يوه کونج کې نیولی و او بېننه يې غوښتله.
هغه ویل:

ما غوښتل له هغه سره لوبې وکړم.
خو ستا بچي وېرېدل او له ماسره يې لوبه نه کوله.
قاز و ویل:

ته نه شرمېږي چې زما له بچيانو سره لوبې کوي؟
هرڅوک بايد د خپل همزولي او جنس سره سم لوبې وکړي.

هغه يو ځل بيا پر پيرانگوري برید وکړ.
د مقصود ښځې چې په لاس کې يې يوه لښته وه ويې غوښتل چې پر پيرانگوري برید وکړي، خو ویره يې درلوده چې د قاز د بچي په څير، ټپي نه شي او بيا به د خپل ميره په جنجال کې پاتې شي.

نامنوني ژوي

نامنوني ژوي

کله چې مقصود کوڅي ته ورسېد، گوري چې د هغه په موټر سایکل کې د قاز او پیرانگوري تر منځ جگړه روانه ده،

منډه یې کړه چې هغوي سره جلا کړي، مگر قاز ډېر په غوسه و او نه یې غوښتل چې له پیرانگوري لرې شي.

نامنوني ژوي

قدوس د مرستي له پاره کور ته د ننه شو،
د مقصود مېرمن کوڅې دروازي ته ورغله او ويې ويل:
هله!

ژر سه هغوی خلاص کړه.
هغه و ويل:

راشه!

له ما سره مرسته وکړه.
هغې و منله او منډه يې کړه،
بيا يې و ويل:

ژر سه پيرانگوری و تړه.
مقصود و ويل:

وگوره!

قاز ملامت دی،

وگوره!

په موټر سايکل کې هم پر پيرانگوري برید کوي.
مېرمني يې و ويل:

نه!

پيرانگوری ملامت دی، هغه د قاز بچی ټپي کړی او
وزرونه يې په وينو لرلي دي.

نامنوي ژوي

مقصود د موټرسايکل څنگ ته ورغی او د قاز له وهلو څخه يې پيرانگوری وژ غوره او رسی يې ونيوله، هغه يې وتاره.

وروسته قدوس د قاز بچی واخيست او وزرونه يې پاک کړل او د ماشومانو پوډر يې پر زخمونو وپاشه. ډېر غمجن شو، په سوچ کې ډوب اوله ځانه سره يې وويل:

ما څه غلطي وکړه.

که پيرانگوری، لوی شي، کېدای شي زما ماشومان هم وغورځوي او ټپي يې کړي. هغه کوټي ته لاړ.

د هغه ماشومان هم ډېر وېرېدلی وو.

خپلې ميرمنې ته يې وويل:

کار ته د تلو د مخه يو څه راوړه، زه به وروسته خپل ملگري ته لاړ شم چې د حل لاره و مومي.

چای يې وڅښي او موټر سايکل يې واخيست او له کوره ووت.

هغه په ژور فکر کې و او په خپله تېروتنه پوه او ډېر پښيमानه و.

په موټر سايکل کې يې يو څه سامان کېښود او د مال خاوند هم د هغه ترڅنگ کڅښيناست.

هغه د نوي کارټي په لور حرکت وکړ.

نامنوني ژوي

هغه لږ حرکت وکړ، نږدې و چې د موټر سره ټکر شي.
د بار خاوند ورته و ویل:
ته څه کوی؟
په څه فکر کوی؟
نږدې وه زه دې وژلی وم!
هغه د پیرانگوري د ساتلو کیسه په لنډه توگه بیان کړه:
بار والا و ویل:
تا پېره غلطي کړی ده.
مقصود ته یې و ویل:
خلک وايي:
په پای کې، د لیوه بچي لیوه وي،
که هغه د یوکس (چا) سره لوی هم شي.
هغه زیاته کړه:
وحشي ژوي، هیڅکله له انسانانو سره دوستي نه کوي.
مقصود بار والا ته و ویل:
هو!
د حل لاره څه ده؟
هغه ځواب ورکړ.
اوس د فلم لمړی برخه ده، غوره ده چې دا په یو چا
ویلوری یا ژوبن ته یې وسپاری.
مقصود و ویل:
ستا نظر سم (صحيح) دی.

نامنوني ژوي

خوا!

ما په ۱۰۰۰۰ افغانیو اخیستی دی.

بار والا و ویل:

زه یو سوداگر یم.

که د ورځې شیدې په ۵۰ افغانی وپېری او بیا غوشه، دا
به په یوې میاشت کې ۱۵۰۰ افغانی شي.

هرڅومره چې هغه لوی شي، هومره یې مصرف (خرچه)
ډیرېږي او خطرناک کېږي.

اوس چې یې د قاز بچی، ټپي کړی دی، هغه ستا ماشومان
هم ټپي کولی شي.

هغه و ویل :

زما ستا خبرې ډیرې خوښې کړې، زه به یې حل کړم.

دوی خبرې وکړې او هدف ته ورسېدل، بار والا و ویل:

د دې هټی تر څنګ ودرېګه!

هغه د هټی تر څنګ ودرېد بار والا خپل زوی ته غږ کړ.

زویه!

راځئ چې بارونه کښته کړو.

هغوی بارونه کښته کړل او ټاکلی فیس یې قدوس ته

ورکړ.

مقصود خدای پامانی و اخیسته او د کور په لور روان شو.

نامنوني ژوي

هغه خپل موټرسايکل د سړک په غاړه کې ودراره او د
کاه فروشي کوڅې ته لار.

هغه خپل ملگري ته لار او خپله کيسه يې ورته وکړه.

ملگري يې وارخطا شو او ويې ويل:

دا بڼه شوه چې بلا وه او برکت يې نه و.

دا بڼه ده، چې ستا ماشومان يې نه دي ټپي کړي!

خانو و ويل:

زه څه کولای شم؟

مقصود و ويل:

بڼه به وي که تاسو ما سره د هغه پلورلو کې مرسته

وکړئ.

هغه مقصود ته و ويل:

ته دلته کڅبښينه!

زه به لارشم او له هتې والو نه به پوښتنه و کړم.

مقصود د مرغيو پنجرې (قفس) ته نږدې کڅبښناست او

خانود کوڅې ختيځ لوري ته روان شو.

خانود خپل ملگري هتې ته ننوت او د پړانگوري د

خرڅلاو پوښتنه يې وکړه.

هتيوال و ويل:

اوس هيڅ پېرودونکي نشته.

نامنوني ژوي

خکه چي خلک د ږوږی په غم کې دي، چا چي دا کارونه کول، ټول له هیواد څخه تښتېدلي دي.

خانو بیرته ستون شو.

خانو د هټیوال خبرې مقصود ته نکل (نقل) کړي.

مقصود ږېر په غوسه شو او موټرسایکل ته ورغی،

موټرسایکل یې چالان او کور ته روان شو.

د کور دروازه یې ټک ټک کړه.

بنځي یې دروازه خلاصه کړه او ویي پوښتل:

خیرت خو به وي؟

ته ولي وختي راغلي؟

هغه و ویل:

زه ږېر انډینمن یم، نږدي و چي له موټر سره ټکر کړم.

مېرمني یې و ویل:

شکر دی چي په خیر تېر شو.

ته اوس، څه پریکړه کوی؟

هغه و ویل:

زه پیرانگوری نیسم او ژوبن ته یې وړم.

هغه موټرسایکل نږدې ودراره، پیرانگوری یې

موټرسایکل ته پورته او بند یې کړ.

وروسته له کوره و وت او ژوبن ته لاړ.

نامنوني ژوي

هغه د ژوبن دروازي ته نږدې شو او موټرسايکل يې ودراره او د دروازي له ساتونکي يې وغوښتل چې د ژوبن له مدير سره وويني.

پيره دار د ژوبن مدير ته زنگ و واهه او د مقصود په اړه يې معلومات ورکړ.

د ژوبن مدير پيره دار (ساتونکي) ته و ويل:

اجازه ورکړئ چې دننه شي.

هغه دننه شو،

بل ساتونکی نږدې ورغی او ويې ويل:

موټرسايکل په کونج کې پارک کړئ او د ژوبن مدير ته انتظار وکړئ.

موټرسايکل يې په ټاکلي حای کې ودراره، او تر ونې لاندې يې د ژوبن مدير ته انتظار شو.

خو دقيقې تېرې شوې وې چې د ژوبن مدير هغه ته راغی او د پرانگوري په اړه يې وپوښتل.

هغه قضيه له پيل څخه تر پايه تشریح کړه.

د ژوبن مدير پوه شو چې ريښتيا وايي.

بيا يې پوښتنه وکړه؟

آيا تاسو غواړئ چې په ژوبن يې وپلورئ؟

هغه و ويل:

هو ښاغليه!

که کېږي؟

نامنوني ژوي

د ژوبن مدير وخنډل او محاسب ته يې وويل:
مهرباني وكړئ د دې هدف له پاره ۱۲۰۰ افغانۍ وركړئ.
۱۰۰۰ افغانۍ د پيرانگوري له پاره، د لارې كرايه سل
افغانۍ او د شيدو له پاره ۱۰۰ افغانۍ چې هغه نن اخيستي
دي.

مقصود، پيرانگوري د ژوبن ساتونكو ته وسپاره او پيسې
يې د محاسبې څخه واخستي.
دژوبن ساتونكو پيرانگوري د نورو پلانگورو سره خوشي
كړ.

نامنوني ژوي

مقصود ډير خوشحاله شو او د موټرسايکل په لور روان شو.

موټرسايکل يې چالان او د کور په لور روان شو.

په لاره کې يې وويل:

خدايه!

شکر!

چې زه له دې جنجال څخه خلاص شوم او په راتلونکي

کې به دا ډول غير ضروري شوقونه و نه کړم.

نامنوني ژوي

اخځوك

يوازي انځورونه په ځير (دقت) سره د انټرنټي سايټونو په مرستي سره يو بنان، اخیستل شوي دي.

د چاپ شويو کتابونو لېست

۱. معماري افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
(برای اساتيد انستيتوت های تخنيكي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجینري) جلد اول
۵. رسم تخنيک (گامی به سوی دنيای انجینري) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحي در معماري (بخش اداري)
۷. معماري اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماري شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاريه/ دنيای انجینري
۱۲. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقيقي با مقیاس معماري
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماري و مهندسي
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنيا نگذاري اولين مساجد توسط افغانها در آستراليا
۱۸. آموخته های ناب از طراحي تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

۱۹. منار جام - الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چی قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه - مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مراد خانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (ناول په پښتو ژبه)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

نامنوني ژوي

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بودا بنکاري (داستان په پښتو ژبه)
۴۳. نامنوني ژوي (توکي، شوخ، مسخره)

د چاپ لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۲. حیوانات شوخ
۳. په اسلامي نظام کې ودانيز پر مختگ
۴. د افغان الک او آذري جلی مینه
۵. د ژرنده گري ماما مینه
۶. د اسلامي معمارۍ پیل
۷. د شپېلی مېنه (مه بڼه) په کچه گړی کې
۸. سر غندوی (ناب، مشهور) پوږي
۹. لیونی لېوه
۱۰. بي زده کړې پوی
۱۱. شپنه ادې
۱۲. کوشنی سوداگره
۱۳. سپین کارغه
۱۴. سور تنور
۱۵. خره بیزو
۱۶. بندي مرغه
۱۷. توده پرستن
۱۸. د ژوند پای

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

funny Animals

Written by:

Architect PHD

Hashmatullah Akbar

December 2023/Janury-2024

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**